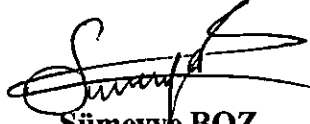

TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

Türkiye’de bulunan mülteci kadınların ve kız çocuklarının, dijital ağlar üzerinden sistematik biçimde insan ticaretine, zorla evlendirmeye ve cinsel sömürüye maruz bırakıldığına ilişkin ağır iddiaların tüm boyutlarıyla araştırılması; sorumluların açığa çıkarılması; cezasızlık üreten idari, hukuki ve politik mekanizmaların tespit edilmesi ve etkili önleme-koruma politikalarının geliştirilmesi amacıyla Anayasa’nın 98. ve Türkiye Büyük Millet Meclisi İçtüzüğü’nün 104. ve 105. maddeleri uyarınca bir Meclis Araştırması açılmasını arz ederiz. 22 12 2025

Sümeyye BOZ
Muş Milletvekili

GEREKÇE

Son yıllarda basına yansıyan bilgiler, sahada çalışan sivil toplum örgütlerinin uzun süredir dile getirdiği vakalar ve geçmiş yargı dosyaları birlikte değerlendirildiğinde; Türkiye’de bulunan mülteci kadınların ve kız çocuklarının “dark web” olarak adlandırılan dijital ağlar üzerinden sistematik biçimde insan ticaretine konu edildiği açıkça görülmektedir.

Bu dijital ağlarda Afganistan, Suriye ve Pakistan uyruklu kadınların “ürün” olarak pazarlanabildiği; zorla evlendirme ve cinsel köleleştirmenin seçenek olarak sunulduğu; teslimat, ödeme ve gizlilik süreçlerinin cezasızlığı güvence altına alacak şekilde kurgulandığı tespit edilmiştir. İlanlarda tekrar eden şehirler, kullanılan yöntemler ve süreklilik, bu suçların münferit değil bilinen, organize ve yeniden üretilen bir suç düzeni olduğunu göstermektedir.

Bu durum yeni değildir. 2021 yılında kaçırılan Ezidi bir kız çocuğunun Türkiye’ye getirilerek dijital ağlar üzerinden satışa sunulduğunun ortaya çıkması ve bu dosyaya ilişkin yargılamanın halen sürmesi, kadın ve çocuk ticaretinin dijital ortamda yürütüldüğünün devletin ilgili birimlerince uzun süredir bilindiğini ortaya koymuştur. Aradan geçen yıllara rağmen benzer ilanların ve yöntemlerin devam ediyor olması, bilgiye rağmen müdahale edilmediğini göstermektedir.

Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nın 17. maddesi yaşam hakkını ve kişinin maddi–manevi bütünlüğünü güvence altına almakta; 90. maddesi ise Türkiye’nin taraf olduğu uluslararası insan hakları sözleşmelerinin iç hukukun üzerinde olduğunu açıkça düzenlemektedir. Türkiye, Birleşmiş Milletler Palermo Protokolü uyarınca insan ticaretini önlemek, mağdurları korumak ve bu suçlara karşı etkili soruşturma yürütmekle yükümlüdür. Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi’nin 4. maddesi köleliği ve zorla çalıştırmayı mutlak biçimde yasaklamaktadır.

Buna rağmen, insan ticaretiyle mücadelede birincil sorumluluğa sahip olan İçişleri Bakanlığı, Emniyet Genel Müdürlüğü ve Göç İdaresi Başkanlığı'nın; dijital ortamda işlenen suçlara karşı yetkili olan Bilgi Teknolojileri ve İletişim Kurumu'nun; adli süreçlerden sorumlu Adalet Bakanlığı'nın ve koruma–destek mekanizmalarını yürütmekle görevli Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın görevlerini etkili biçimde yerine getirmediği yönünde ciddi ve yaygın tespitler bulunmaktadır.

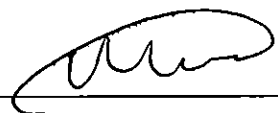
Özellikle mülteci kadınların “insan ticareti mağduru” olarak tanınmak yerine çoğu zaman “kaçak” statüsüyle ele alınması; geri gönderme tehdidinin başvuruları fiilen imkânsız hâle getirmesi; dijital suçların “erişilemezlik” gerekçesiyle denetimsiz bırakılması; yargı süreçlerinde takipsizlik ve uzun yargılamalar yoluyla cezasızlık üretilmesi, bu suçların sürekliliğini besleyen yapısal bir devlet pratiğine işaret etmektedir.

Bu tablo, yalnızca bireysel suç failleriyle açıklanamaz. İnsan ticaretinin bu ölçekte ve süreklilikle devam edebilmesi, kurumsal ihmal, idari tercihler ve siyasi sorumluluk olmaksızın mümkün değildir. Bu nedenle mesele, yalnızca adli değil; açıkça politik ve yapısal bir sorundur.

Bu kapsamda kurulacak bir Meclis Araştırma Komisyonu ile;

1. Dijital ağlar üzerinden yürütülen kadın ve çocuk ticaretinin boyutlarının, yöntemlerinin ve aktörlerinin ortaya çıkarılması,
2. İlgili bakanlıkların ve bağlı kurumların yasal yükümlülüklerini neden yerine getirmediğinin tespiti,
3. Göç politikalarının insan ticaretini nasıl derinleştirdiğinin incelenmesi,
4. Dijital suçlarla mücadeledeki denetim ve müdahale zaaflarının belirlenmesi
5. Cezasızlık üreten yargı ve idari pratiklerin açığa çıkarılması,
6. Mağdur kadınların neden korunamadığının ve neden konuşamadığının nedenleriyle ortaya konulması,
7. Ulusal ve uluslararası yükümlülüklerle uygun, bağlayıcı ve kalıcı çözüm önerilerinin geliştirilmesi zorunludur.

Kadınların ve çocukların yaşam hakkını doğrudan tehdit eden bu suç düzeninin üzerinin örtülmesine izin verilmemeli; Meclis, bu konuda sorumluluğunu yerine getirmelidir.

1	MERAL DANIŞ BEŞTAŞ	ERZURUM	
2	ÇİÇEK OTLU	İSTANBUL	G. Otlı
3	HAKKI SARUHAN OLUÇ	ANTALYA	Saruhan Oluç
4	HALİDE TÜRKOĞLU	DİYARBAKIR	Halide
5	ÖZGÜL SAKİ	İSTANBUL	Özgül
6	AYŞEGÜL DOĞAN	ŞIRNAK	Ayşe Doğan
7	MEHMET RÜŞTÜ TIRYAKİ	BATMAN	M. Rüştü Tiryaki
8	ZÜLKÜF UÇAR	VAN	Zülküf
9	KAMURAN TANHAN	MARDİN	Kamuran Tanhan
10	HÜSEYİN OLAN	BİTLİS	Hüseyin Olan
11	SEVİLAY ÇELENK ÖZEN	DİYARBAKIR	Sevilay Çelenk Özen
12	YILMAZ HUN	İĞDIR	Yılmaz Hun
13	ÖZNUR BARTİN	HAKKARİ	Öznur Bartın
14	ÖMER ÖCALAN	ŞANLIURFA	Ömer Öcalan
15	NEJLA DEMİR	AĞRI	Nejla Demir
16	FERİT ŞENYAŞAR	ŞANLIURFA	Ferit Şenyaşar
17	CEYLAN AKÇA CUPOLO	DİYARBAKIR	Ceylan Akça Cupolo
18	İBRAHİM AKIN	İZMİR	İbrahim Akın
19	KEZBAN KONUKÇU	İSTANBUL	Kezban Konukçu
20	MAHMUT DİNDAR	VAN	Mahmut Dindar